

ระหว่างทางกลับเมืองพริบแพรว

ระหว่างทางกลับเมืองพริบแพรว*

๑. (ในดวงตานกฝูงหนึ่ง..)

เมฆรังไรใดหรือริมขอบฟ้า
หรือสายลมอ่อนล้ากว่าโดยสาร
ฟ้าแล้งจึงลิบโล่ง ดั่งลาน -
ร้างงานเทศกาลเนิ่นผ่านพ้น

ลางนั้นคือหลั่นลัดทางตัดสวน
ลมแล้งแต่งรื้อขบวนใบยางหม่น
แดดสนรยาทาบทาง เงามบางคน
ลำพังย่ำถนนอยู่อ่อนล้า

ยิ่งคล้อยคำ..

ทรงจำต่อแสงแดดของทุ่งหญ้า
จากอุกอุ่นยิ่งคุระอุตินขึ้นมา
กิ่งที่เกาะ กับฟากฟ้ารำตาวัน

ละคืบค้อยคลา เคลื่อนมาใกล้
ยามมอมแมมมีสิ่งใดเจ้าใฝ่ฝัน
จึงแนบอกถนอมนักรารรักนิรันดร์
ใช่คือยามแต่งขวัญกำนัลรัก ?

ก้าวนั้นหยุดลงเหม่อมองฟ้า
ที่ผีตากผ้าอ้อมเริ่มทอถัก
ก่อนผองข้าโผพรากจากกิ่งพัก
ยังทันเห็นความแตกหักภูบเววตา..

๒. (ระหว่างทางกลับเมืองพริบแพรว)

ตระกองยามข้าวปลากับอกอุ่น
เงียบงันเรือนเคยคุ่น ซ้ายขวา
สายตาระหน้าต่าง เผลอสบตา
ในพลันต่างผละหน้า ก้มมองพื้น

ลัทธิก็ครั้ง..ลัทธิก็ใครไม่เคยชิน
 ดั่งแผ่นดินแยกปริมิตีอื่น
 โลกร้างดับสรรพเสียงวันคืน
 พรายรินพลันขึ้นพร่างพร่างดวงตา

เขาเร่งเดิน กระชัวยามสำหรับน้อย..
 ป่านนี้แม่ลูกคงคอย เหม่อหา
 จากอีกหมู่บ้านเหงื่องานแลงมา
 ไตจะเหวว่าไปกว่านี้

ยังอีกไกล – เพียงครึ่งทางเขาหยุดแขนง
 ที่ปลายฟ้าแขวนผ้าอ้อมผี
 หากใช้ร่วมกันได้ก็คงดี
 ลูกสาวครึ่งขวบปี ได้ยิ้มใช้..

๓. (ครุ่นคะนึ่ง)

มือโอบอุ้มแหละผลักไล่ไปแปลกหน้า
 หลังปิดคำมารดาผูกเงื่อนใย
 โลกเคยอยู่กลับตะคอกไรเยื่อใย
*สวรรค์อยู่ใต้ฝ่าเท้าของมารดา ! **

ใช้หรือต้องน้อมรับทุกคำสั่ง
 นอบฟังน้อมตามห้ามกังหา
*ศาสนาคือการตักเตือน*** เขาหลับตา
 ถ้อยคำค้ำคาเกินกว่าเค้น

แต่นั้น – ตัวตนราวหล่นหาย
 เพื่อนร่วมทางตลอดสายคล้ายไม่เห็น
 ผ่านบ้านเคยอยู่คุ้มร้อนเย็น
 น้ำตาเพียงหยดกลับหยาดกระเซ็นลุกเป็นไฟ
 ห่วงแม่ ทั้งห่วงลูกรักเมียขวัญ
 เมืองพริบแพรวเร้นสัมพันธ์นำหวั่นไหว
 ชายผู้ถือค่าตีความต่างออกไป

ยอมแม้ใครต่อใครไม่จดจำ

๔.

ละคืบค้อยคลา เคลื่อนมาใกล้
 ขอบฟ้าดิมแสงสุดท้ายอยู่ดิมดำ
 กระทบไม้ลับแล แว่วเสียงฮัม
 เพลงกล่อมลูกเริ่มกล่อมคำแล้วนานใด

๔. (นกฝูงหนึ่งในดวงตาของชายคนนั้น)

สุดสายตา..

นกฝูงนั้นลับลาลู่ฟ้าไหน
 ต่อเยือกเย็น –ควรอพยพไกล ?
 เมื่อแผ่นดินคืนอุ่นไค้อยกลับคืน

.....

*เมืองพระปราง เป็นชื่อเรียกเมืองลับแลในภาษาท้องถิ่น อ.ละภู จ.สตูล

** วจนะของศาสดามูฮัมหมัด ช.ล.

แผ่นดินของปู่ทวด: ความมหัศจรรย์ครั้งสุดท้าย

๐. (เรื่องเล่าของคนตัดหวาย)

“ตั้งวชิระวาดครั้นครั้น	ปลุกทวารบาลตื่น
เคลื่อนกำแพงผาเบี่ยงพายับ	
อกแผ่นดินแยกขยับ	ค้อยแย้มระยับ
เผยผ่องเพ็ญพื้นสุพรรณ	
ราวโลกรอบกายสูญพลัน	เงียบแม้ปักษาสวรรค์
ขณะแสงทองเสียดตา	
ใกล้เพียงเอื้อมมือหยิบมา	ละล้งละล้า
ชั่วพลันก็คว่ำส่องฟ้าไกล	
ฤดูป่าดิบชื้นทิ้งใบ	ข้ามองออกไป
จำหมายเพื่อจะกลับมา	
แนวไม้ร้างใบสุดสายตา	เกาะตะเกียงเบื่องหน้า
สมาสหิวเกาะเขาใหญ่	
พลันแหวนสลักเรื่องไหว	ทวารบาลละเมอหรือไร
เคลื่อนคืนกำแพงไว้หวงแหน..”	

๑. (แหวนนกกยุงสลักและอักษรพราหมี)
กัมภีระ: ๖๑๑

ขยับยกเฟ่งกับจันทร์รัศมี..
 วาบอักษรพราหมีบนเรือนแหวน
 คงขยับเลื่อมปีกนกกยุงรำแพน
 ไหวเรื่องเล่าครั้นดินแดนแผ่แสนไกล..
 ครึ่งนามเมือง ถนน ตำบล บ้าน..
 คงเรียกขานตามลุ่ม บึง ควนลูกไหน
 บ้างตามผู้บุกเบิกพลิกผืนไพร
 ก่อนพรมแดนสมัยใหม่เกิดกักกัน
 ครั้งนั้นขบวนของคนยาก..
 ต่างล่องหลากลาแหล่งดินแล้งผืน
 ไปแผ้วถาง ต่างที่ทางสร้างคืนวัน
 ปู่ทวดก็เช่นกัน สู่เกาะไกล
 ปู่เล่าว่า...

อ่าวพันตะมะละกาบรรพสมัย
 ปู่ยังเด็ก ป่าสนสูงยังเสียดใบ
 ปู่ทวดปลูกเรือนไว้ที่เชิงภู
 ปลูกหมากไม้ หาปลา เผาถ่าน
 ค่อยขยายเครือข่ายมาย้ายมาอยู่
 แล้วค้าที่กระโดนทิ้งดอกพรุ
 ทวดก็ยินเสียงกู่ จากลานทราย
 นอกชาน, คี้นั้น
 เรื่องเล่ามหัศจรรย์ชายตัดหวาย
 ยืนยันด้วยเรือนแหวนทองเลื่อมพราย
 ก็เปลี่ยนมือเป็นหมายให้สัญญา..

ผ่านปี, เพิ่งรู้ข่าวชายตัดหวาย..
 เรือแตกตกตายไปก่อนหน้า
 คี้นนอกชานเจียบงั้นวันเวลา
 ปู่ทวดคลี่ห่อผ้า เฟ่งเฟ่งจันทร์
 แหวนสลักนกกยุงขยับไหว
 เลื่อมไหลสู่อักษรกลมพ้องผืน
 ปลลวะ พราหมี ไต่กัน

หมายถึงได้นั้นอยากรู้รัก
และดีคืนนั้น..
ปู่ทวดฝันเห็นเสากระโดงเรือโค่นหัก
ก่อนหญิงสาวและชายชราในแก่งพัก
พริบหายเพียงน้ำทะเลลึก พริบตา
ยังทันเห็นแหวนสลักในมือซ้าย
กับแสงบรรพ์วิบพรายเหนือดวงหน้า
อาการบนอบส่งมอบมา
แหวนและบรรพ์เรื่องพรา ลายเดียวกัน

หลังร่วงหล่นสู่ฝันอันล้ำลึก
น้ำค้างดีกพร่างตัวหัวอกสิ้น
ปู่ทวดตื่นพบว่าป่าเจียบงัน
และปลายชานนั้นคือชายชรา
รู้สึกรักที่สวมคือใบเรือ
ยิ้มเรือ มองดาวพราวฟ้าเบื้องหน้า
และจู่จู่ก็ล่องลิบชั่วพริบตา
ทิ้งเสียงคำปริศนา ให้จดจำ
กัณฑ์:๖๑๑ กัณฑ์:๖๑๑ ก่านเก่าป่าเส่ ก่านเก่าป่าเส่

๒.
แม่ผ้านั้นระบุชื่อปู่ทวด.. *
แต่ร้าวรดดอกปู่คงครวญคร่ำ
เรื่องเล่ายังคงเล่าอยู่ซ้ำซ้ำ
ทั้งแผ่นดินตั้งพลิกคว่ำคืนเบื้องบรรพ์
หลังอพยพโยกย้ายคืนชายฝั่ง
พื้นที่ความหลังกลับรกร้างเร็วอย่างฝัน
ความลบลืมคือเถาหญ้าของคืนวัน
พลันกระหวัดต้นทรงจำเจียบงำไว้

๓. (ความมหัศจรรย์ครั้งสุดท้าย)
ฝูงนกที่ผ่านตาก่อนฟ้าค่ำ
เหมือนถ้อยคำใบ้ทางก้าว่างใหม่
รักแม่ ก็รักแม่สุดหัวใจ
แต่รักลูกกว่าใด ไม่แพ้กัน

จากปู่ทวด ถึงปู่ สู่รุ่นหลาน
 อาจเรื่องเล่าเหลือนิทานที่ปานฝัน
 พรุ้งนี้โรงตั้งจะตีสักกี่พัน
 อาจเหลือความมหัศจรรย์เพียงเท่านี้..

* หมายถึงผาโต๊ะบู ที่เรียกตามผู้เคยบุกเบิกใช้สอยพื้นที่ คือโต๊ะบู ปัจจุบันปรับปรุงเป็นเส้นทาง
 ศึกษารธรรมชาติ และ จุดชมทิวทัศน์ สูงจากระดับน้ำทะเล ประมาณ 60 เมตร อยู่ด้านหลัง
 อาคารที่ทำการอุทยานแห่งชาติตะรุเตา

ลับลาลับแล: แผลที่ย้อนบาดเจ็อนมีดทุกคำคืน

๑.

ออกจากดินแดนแสนเหว่
 ไปสู่ความแปลกหน้าอีกถิ่นที่
 ไปแลกเปลี่ยนเรี่ยวแรง วินาที
 เป็นเดือนปีลมหายใจไม่คุ้นเคย

จากกระท่อมลับแลด้วยน้ำตา
 คำลาใดใดไม่เอื้อนเอ่ย
 ทุกขณะหลับตาเลี้ยงความเฉยเมย
 นกฝูงนั้นบินผ่านเลยอยู่ซ้ำซ้ำ

๒.

ประคองสติบนพรมแดนอันลุ่มเสี่ยง
 ทุ่มเถียงตัวเองทุกคืนคำ
 นี่เพียงการหาเหตุให้การกระทำ
 หรือใช้คำตอบอันชอบแล้ว..
 น้ำตาแม่อาจยังคงหลังไหล่..
 ยืนยันทงที่เลือกให้อยู่แน่แน่ว
 เมฆในตาบ่าเหตุผลเอ่อทันแว
 หรือควรแล้ว – ครอบคร้วได้ใช้ชีวิต ?

ผ่านโลกภายนอกก็เปลวไฟ
 หลอมสร้างภายในเบี้ยวบิด
 บาดแผลแม้ซ่อนไว้มิดชิด

ก็เพลงฤทธิ์ไหม้หม่นทูนทูลาย
 หมิ่นองศาอารมณ์ความรู้สึก
 ยิ่งแผดสีโลกทัศน์ลงสูญสลาย
 ทัศนะผิद्रูปจากหลอมละลาย
 ภาพสะท้อนพร่าพรายไม่คมชัด
 ผิดถูกความคิดผิดสัดส่วน
 จึงสงวนถ้อยคำ และป้องปิด
 บางครั้งถ้อยคำเขาอึดคัด
 บางคราวก็ขุ่นดลันเกิน
 บางคราวความคิดเขาลุ่มลึก
 บางคราวคิดนึกเขาตื่นเขิน
 เป็นคนขำรุดคงดุ่มเดิน
 งบเงินประคองสติอย่าวิกล..

๓.

รับรู้สายตาไม่เข้าใจ..
 อึดอึดหวังเจียบใบบันลับสน
 กลายสู่แปลกลปอมไม่หลอมปน
 เป็นส่วนหนึ่งของผู้คนส่วนใด

๔.

คำนี้ทุกครั้งทีหลับตา..
 นกฝูงนั้นลับลาลู่ฟ้าไหน
 ต่อเยือกเย็น – ที่อพยพไกล
 เมื่อแผ่นดินคืนอุ่นใจจะกลับคืน

.....

ผู้เขียน

อาฟิส เดินเนียม

เกิดที่จังหวัดสตูล รู้จักวรรณกรรมช่วงเรียน ปวช.3 หลังจากเนื้อเพลงที่เขียนไว้ได้รับเลือกตีพิมพ์ในคอลัมน์ 'บทกวี' ของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ระยะเวลาที่มีบทกวีเผยแพร่ในนามต่าง ๆ ผ่านหลายพื้นที่ กำลังหลงใหลบทกวีของวลาดีเมียร์ โฮล์น และคิดฝันเสมอว่าจะรวบรวมเรื่องเล่าระหว่างทางชีวิตเขียนเป็นนิยายสักชิ้น

แรงบันดาลใจ มุมมอง หรือสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

ผู้เขียนสนใจกระบวนการกลายเป็นคนนอกในบ้านตัวเองของคนหนึ่งจากสถานการณ์ขัดแย้งระดับต่าง ๆ ที่หากมองจากสายตาทั่วไปอาจไม่เห็น การได้รับรู้เรื่องราวทำให้เข้าใจผลกระทบที่หลอมสร้างพฤติกรรม การตัดสินใจของเขาในเวลาต่อมา และอยากนำเสนอเป็นงานสักชิ้น

ความรู้สึหรือมุมมองในการเขียนหลังจากเข้าร่วมโครงการฝึกอบรมโครงการวรรณกรรมสนาม

ขอขอบคุณ ศมส. วิทยากรและผู้ดูแลทุกท่านสำหรับโอกาสร่วมโครงการดี ๆ ที่ช่วยเพิ่มเติมมุมมอง การเรียนรู้วิธีทางมานุษยวิทยาในการเข้าถึง เก็บข้อมูลเพื่อปรับใช้ ขอขอบคุณคำแนะนำจากวิทยากรเพื่อพัฒนาชิ้นงานและเป็นแนวทางในการพัฒนาชิ้นอื่นๆที่จะทำต่อ ๆ ไป